

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

AD ALPES¹

By H. C. NUTTING
University of California

III²

Haud multo post nautae procul terram aspexerunt; omnesque cupide ad latus navis properaverunt, quo facilius eam viderent. Tum patri Sextus: "Quam terram," inquit, "aspicimus, pater?"

"Cretam eam esse credo, mi fili," inquit Cornelius. "Insula est magna, ibique multae res mirabiles factae esse dicuntur. Abi, sorori nuntia ut huc veniat. Fortasse ego quaedam reminisci possum, quae vos libenter audiatis."

"Euax!" inquit Sextus; "abeo." Et celeriter in cameram cucurrit, unde brevi egressus est cum Cornelia et quibusdam aliis liberis.

"Quanto plures, tanto melius," inquit Cornelius ridens. "Huc accedite, liberi, in veli umbra sedeamus, dum vobis fabulam narro." Tum, cum omnes ad audiendum compositi et intenti essent, ita loqui incipit:

"Multos abhinc annos Creta Athenas venit Androgeos, Minois filius, ut ibi descendere in certamina, quae Panathenaica vocantur. Ubique victor erat. Quare Aegeus, rex Atheniensium, invidia commotus, iuveni negotium dedit, ut taurum Marathonium occideret, ratus se hoc modo hospitem ingratum facile sublaturum. Neque haec res eum fefellit; nam iuvenis a monstro ipse dilaniatus est.

"Ubi haec Cretam sunt delata, Minos dolens et ira commotus magnum exercitum in fines Atheniensium duxit, eorumque urbem obsedit. Ac paulo post pestis tam dira invasit Athenienses, ut condiciones pacis petere cogerentur. Quas acerbissimas acceperunt; nam Minos postulavit ut quotannis septem pueri nobiles totidemque puellae in Cretam mitterentur, ubi dilaniarentur a monstro quodam, quod ipse domi custodiebat. Ei monstro erat nomen Minotaurus, quia tauri caput sed corpus humanum habebat."

¹ Copyright by H. C. Nutting, 1921.

² For previous chapters and explanation see the April number of the *Classical Journal*, pp. 418-22.

“Horresco audiens,” inquit Cornelia, cum ad patrem proprius accederet; “quam gaudeo talia monstrata his temporibus nusquam reperiri!”

“Mihi autem,” inquit Sextus, “maximo dolori est omnia ista iam occisa esse; complura occidere pervelim.”

At Cornelius: “Nonne oblitus es, mi fili, me fabulam narrare?”

“Peccavi, pater,” inquit Sextus. “Veniam da, obsecro. Postea nihil interpellabo.”

Tum Cornelius: “In labyrintho latebat Minotaurus, ubi vorabat adulescentes miseros, qui multiplicibus erroribus impediti numquam exitum invenire poterant, cum semel eo introducti erant. Per multos annos Athenienses illud tributum horrendum solverant, cum Theseus, regis Atheniensis filius, postulavit ut sibi liceret esse e numero iuvenum, qui illo anno Cretam mitterentur.

“Pater scilicet filium tanto periculo obicere noluit. Theseus autem obstinata mente in sententia perseveravit, rexque postremo concedere coactus est. Vela navis qua adulescentes infelices vehebantur semper sordida erant, cum illi miseri quasi ad funus proficiscerentur; sed iam Aegeus imperavit ut candida quoque vela pararentur, filioque praecepit ut, si omnia prospere cessissent, sordida vela candidis mutaret, quo signo procul planum futurum Minotauro occisum esse.

“Leni vento vectus Theseus Cretam pervenit; ubi Ariadna Minois filia, amore hospitis statim incensa est. Gladium igitur ei dedit et filum, quo vestigia regeret, cum e labyrintho se expediret. Quo modo Theseus monstrum occidit et incolmis e labyrintho se recepit. Tum cum Ariadna clam ex urbe fugit et cita nave domum profectus est.”

“Spero,” inquit Cornelia, “eos salvos Athenas pervenisse. Sine dubio Athenienses Ariadnae gratiam maximam retulerunt, quod tam callide Theseum adiuverat.”

Tum Cornelius: “Ariadna misera numquam Athenas vedit. Nam Theseus eam quadam in insula deseruit, dum domum iter facit.”

“Rem quam foedam!” inquit Cornelia. “Spero saltem eum pro perfidia sua poenas maximas dedisse.”

“Ille vero erat satis infelix,” inquit pater; “nam oblitus est signum dare, quo patri ostenderet omnia prospere cessisse. Itaque

cum navis laetantes iuvenes in portum veheret, Aegeus, e scopulis prospiciens, procul sordida vela vidit. Quare, ratus filium mortuum esse, e vertice scopulorum se praecipitavit et in saxa elisus est. Ita accidit ut Theseus tantum ad funus patris curandum domum perveniret."

Postquam haec dicta sunt, omnes aliquamdiu tacentes sederunt, cum aspicerent terram, quae semper proprius accedere videbatur. Tum Publius e camera prodiit, et ille: "Gaudeo," inquit, "nos Cretam tam plane videre posse. Mihi venit in mentem temporis, cum Hannibal exsul ad has oras deverteret; ac saepe hanc terram aspicere volui."

"Mihi nunc abeundum est," inquit Cornelius. "Sed tu profecto, Publi, in libro Cornelii Nepotis legisti quo modo Hannibal incolas huius insulae deluserit. Certo scio hos liberos haec audire velle."

Tum Cornelia: "Narra, sis, frater. Nos omnes ad audiendum compositi sumus."

"Fabula haud longa est," inquit Publius. "Postquam bellum cum Romanis ad finem adductum est, aliquamdiu Hannibal in Africa mansit et multis modis patriam suam sustentavit. Postremo autem Roma legati Cathaginem venerunt. Quos Hannibal ratus sui exposcendi causa missos, navem concendit seque in Syriam ad regem Antiochum recepit.

"Ibi illi regi persuasit ut bellum Romanis inferret. Sed Antiocho victo, veritus ne Romanis dederetur, Cretam profugit. Pecuniam grandem secum portabat; quam ne Cretenses raperent, tale init consilium: Amphoras aliquot complevit plumbo, summas autem auro et argento operuit. Has, praesentibus magistratibus, in templo Diana depositus, cum simularet se fortunas suas ibi custodiendas relinquere. Interim quasdam statuas cavas pecunia sua complevit, easque domi summa neglegentia custodiebat, quasi nihil essent.

"Cretenses, sic in errorem inducti, templum magna cura custodiebant, ne Hannibal clam cum sua pecunia fugeret. Ille autem occasione data statuas in navem imposuit, et, fortunis ita conservatis, in Pontum incolumis pervenit."

"Quanto plura de Hannibale audio," inquit Sextus, "tanto magis eius sollertia admiror; minime mirum est eum totiens

imperatores nostros elusisse. Sed nunc me exercere paulisper volo." Quae cum dixisset, surrexit, ceterique alius in aliam partem discesserunt.

IV

Post cenae tempus Cornelius, cum quaedam Onesimo dictavisset, in puppi cum filiis ultro citroque ambulabat. Iam propter nebulas insula Creta vix cerni poterat, et Publius: "Quo modo fit, pater," inquit, "ut semper tanto circuitu in Italiam iter facere cogamur? Nonne est ulla via brevior, qua ad finem destinatum perveniamus?"

"Aliquanto brevior est via," inquit pater, "si terrestri itinere per Achaiam pergere velis. Et semel et iterum initum est consilium Isthmi perfodiendi, ut ea ex mari Aegaeo in Hadriaticum naves transire possent. Iulius Caesar hoc opus primus destinavit. Deinde Caligula ad loca dimetienda primipilarem misit. Postremo Nero re vera initium fecit; quin etiam ipse primus rastello humum effodit, et corbulae congestum umeris extulit. Sed adhuc incohatum modo opus est."

Dum Cornelius ita loquitur, in puppim prodierunt mercator, de quo ante mentionem fecimus, et peregrinus infelix, cuius linguam nemo intelligere poterat. Quos cum aspexisset, mercatori Cornelius: "Huius infelici me vehementer miseret," inquit.

"Me quoque eius miseret," inquit mercator; "et libenter haec a te audio. Nam sentio plerosque cives nostros paene omnes peregrinos nihil facere."

Tum Cornelius ridens: "Fabulamne umquam audivisti de peregrinis qui, cum Romam pervenissent, quaerebant civem, qui pollicitus erat se eos regie hospitio accepturum, si quando in Italiam iter fecissent?"

"Numquam, quod sciam, audivi," inquit mercator. "Nonne vis haec nobis narrare?"

"Hic civis," inquit Cornelius, "forte otiosus in foro ambulabat, cum subito occurrerunt duo hospites, quos splendide invitaverat, cum ipse peregrinaretur. Qua re homo sane conturbatus est; nam vero ei erat domus parva et res familiaris tenuis.

"Ille autem, callide trepidationem suam dissimulans: 'Gaudeo,' inquit, 'vos salvos advenisse; sed fecissetis rectius, si statim ad me

abissetis.' 'Id fecissemus,' inquit illi, 'si domum tuam novissemus.' 'Hoc quidem perfacile est,' inquit ille. 'Omnes enim demonstrare possunt aedes in quibus habito. Verum ite mecum.'

"Sequuntur illi, cum interea sermo omnis in ostentatione consumitur. In agris quaerit frumenta quo modo perveniant, quasi omnia sua sint. Queritur quod villa sua nuper incensa sit. Interim, dum talia loquitur, forte animadvertisit aedes cuiusdam locupletis, ubi convivae multi expectabantur; cumque ianitori notus esset, hospites eo introduxit, quibus: 'Hic,' inquit, 'habito.' Interim perspicit argentum quod erat expositum, triclinium visit, omnia probat.

"Tum autem celeriter accessit servus, qui homini clare dixit dominum iam venturum esse, si vellet exire. 'Itane?' inquit ille; tum hospitibus: 'Eamus. Frater meus ex Sicilia venit. Ego illi obviam pergam. Vos huc decima hora redite.'

"Hospites nihil suspicantes discesserunt, homo autem celeriter domum se contulit. Hora constituta peregrini ad aedes civis locupletis redierunt; tum errore cognito in deversorium se receperunt derisi.

"Postridie in foro civem viderunt, eumque accusaverunt. Ille autem dixit eos similitudine aedium deceptos esse, seque domi multam ad noctem expectasse. Interim servo suo clam imperavit ut e vicino vasa, vestimenta, aliaque talia utenda rogaret. Quae cum iam comparata esse putaret, hospites domum deduxit, cum simularet se aedes maiores amico cuidam ad nuptias commodasse.

"Dum ibi cenant, subito puer nuntiat argentum repeti; nam anxius factus est is, qui id commodaverat. 'Apage,' inquit homo, 'aedes maiores commodavi, familiam dedi; argentum quoque vult? Etsi hospites habeo, tamen id quoque commodabo; nos interim Samiis delectabimur.' "

"Hahahae!" inquit mercator. "Spero hospites miseros cenam saltem gustasse, priusquam ea quoque auferretur."

"Nihil aliud assecuti sunt," inquit Cornelius; "et iure existimaverunt secum male actum esse."

At alter: "His auditis etiam magis me omnium peregrinorum infelicium miseret. Et maxime doleo existimationem populi Romani pendere cogi talibus ex civibus, qualem tu modo dicebas." Quae cum dixisset, in sole consedit.

Publius autem et pater aliquamdiu ambulabant, donec acceserunt Sextus et Cornelius. Tum illa: "Existimo," inquit, "me aves quasdam volantes procul cernere. Easne vides, Sexte?"

"Paucas cernere mihi videor," inquit Sextus. "Ex alto in insulam refugere videntur. Fortasse tempestatem cooriri sentiunt."

"Absit omen!" inquit Cornelius. "Nam medio in mari maximo sumus. Si nubes atrae in caelo cogentur, nec solem nec lunam aut sidera videre poterimus, et gubernator nesciet quo navem dirigat."

"Saepe scriptores nostri de avibus mentionem faciunt," inquit Publius. "Nonne sunt qui putent volatu avium res futuras portendi?"

"Maxime vero," inquit pater. "Et, ut opinor, saepe audivisti de pullis sacris, quos ei consulunt, qui pericula subire parant."

"Haec mihi narra, sis," inquit Cornelius; "ego enim numquam audivi."

"Isti pulli," inquit Cornelius, "in caveis diligenter custodiuntur. Cum periculum adest, deducuntur cibusque eis obicitur. Si edere nolunt, triste est omen; sin autem vorant tam cupide ut aliquid e rostris excutiatur, id est omen optimum."

At Cornelius: "Estne vero eventus semper talis, qualem pulli portendunt?"

"Vix id audeo dicere," inquit pater. "Sed olim bello Punico primo populi Romani detrimento magno planum factum est haud impune talia portenta neglegi. Nam P. Claudius pullos, cum cavea liberati edere nollent, in mare mergi iussit, deos irridens, cum diceret pullis bibendum saltem esse, etiam si edere nollent. Cuius temeritatem dei graviter ulti sunt; nam classis eius ad pugnam profecta clade maxima victa est."

"Homo quam impius erat iste Claudius!" inquit Cornelius. "Certe dignus erat, qui poenas maximas solveret."

"Ille vero," inquit pater, "a populo condemnatus est; ac eius collega, Iunius, qui alibi auspiciis non paruit classemque tempestate amisit, se ipse interfecit."

Dum ita loquuntur, Drusilla cum Anna et Lucio e camera prodierunt; ac gaudio exsiluerunt liberi, qui cum fratre parvulo ludere iam diu cupiebant.

[To be continued]